

MỘT THÂN NHƯNG NHIỀU CHI THỂ

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 12:12-31

“12 Vả, như thân là một, mà có nhiều chi thể, và như các chi thể của thân đều có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy. 13 Vì chung chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gô-réc, hoặc tôi mọi, hoặc tự chủ, đều đã chịu phép báp-tem chung một Thánh Linh để hiệp làm một thân; và chúng tôi đều đã chịu uống chung một Thánh Linh nữa. 14 Thân cũng chẳng phải có một chi thể, bèn là nhiều chi thể. 15 Nếu chơn rằng: vì ta chẳng phải là tay, nên ta không thuộc về thân, thì chẳng phải bởi đó chơn không có phần trong thân. 16 Và nếu tai rằng: Vì ta chẳng phải là mắt, nên ta không thuộc về thân, thì tai chẳng phải bởi đó không có phần trong thân. 17 Ví bằng cả thân đều là mắt, thì sự nghe ở đâu? Nếu cả thân đều là tai, thì sự ngửi ở đâu? 18 Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời đã sắp đặt các chi thể của thân chúng ta, ban cho mỗi một chi thể cái địa vị theo ý Ngài lấy làm tốt mà chỉ định. 19 Nếu chỉ có một chi thể mà thôi, thì cái thân ở đâu? 20 vậy, có nhiều chi thể, song chỉ có một thân. 21 Mắt không được nói với bàn tay rằng: Ta chẳng cần đến mày; đầu cũng chẳng được nói với chơn rằng: Ta chẳng cần đến bay. 22 Trái lại, các chi thể của thân xem ra rất yếu đuối lại là cần dùng. 23 Chi thể nào trong thân chúng ta nghĩ là hèn hạ hơn, thì chúng ta tôn trọng hơn; chi thể nào chẳng đẹp, thì chúng ta lại trau giồi hơn, 24 còn như cái nào đã đẹp rồi, thì không cần trau giồi. Nhưng Đức Chúa Trời đã sắp đặt thân người, để chi thể nào thiếu thôn thì được quý trọng hơn, 25 hầu cho trong thân không có sự phân rẽ, mà các chi thể phải đồng lo tương đến nhau. 26 Lại, trong các chi thể, khi có một cái nào chịu đau đớn, thì các cái khác đều cùng chịu; và khi một cái nào được tôn trọng, thì các cái khác đều cùng vui mừng. 27 Vả, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi thể của thân, ai riêng phần nấy. 28 Đức Chúa Trời đã lập trong Hội thánh, thứ nhứt là sứ đồ, thứ nhì là đứng tiên tri, thứ ba là thầy giáo, kể đến kẻ làm phép lạ, rồi kẻ được ơn chữa bệnh, cứu giúp, cai quản, nói các thứ tiếng. 29 Có phải cả thầy là sứ đồ sao? Cả thầy là tiên tri sao? Cả thầy đều là thầy giáo sao? Cả thầy đều làm phép lạ sao? 30 Cả thầy đều được ơn chữa bệnh sao? Cả thầy đều nói tiếng lạ sao? Cả thầy đều thông giải tiếng lạ sao? 31 Hãy ước ao cho được sự ban cho lớn hơn hết. Bây giờ, tôi sẽ chỉ dẫn cho anh em con đường tốt lành hơn.”

Gợi ý bài học: Hôm qua chúng ta đã học về dấu hiệu nhận biết công việc của Đức Thánh Linh và mục đích của các ân tứ thuộc linh. Giờ đây, sứ đồ Phao-lô tiếp tục mở rộng chủ đề này bằng một hình ảnh rất sinh động và sâu sắc: Hội Thánh là thân thể của Đấng Christ. Trong hình ảnh đó, Đấng Christ là đầu còn mỗi tín hữu là một chi thể trong thân ấy. Mặc dù Kinh Thánh dùng nhiều hình ảnh khác nhau để nói về Hội Thánh, nhưng hình ảnh "thân thể Đấng Christ" là một cách diễn đạt đặc biệt thường xuất hiện trong các thư tín của Phao-lô. Qua hình ảnh này, ông muốn nhấn mạnh hai điều: sự hiệp nhất và sự đa dạng trong Hội Thánh.

Trong Hội Thánh có nhiều người với hoàn cảnh, tính cách, địa vị và ân tứ khác nhau. Chính vì sự khác biệt đó mà rất dễ xảy ra so sánh, ganh tị hoặc xung đột. Để giải quyết điều này, Phao-lô ví Hội Thánh như cơ thể con người. Một thân thể có nhiều bộ phận khác nhau như Mắt, Tai, Tay, Chân và nhiều bộ phận bên trong không nhìn thấy được. Mỗi bộ phận đều có chức năng riêng và không bộ phận nào có thể tồn tại độc lập. Nếu một bộ phận đau, cả cơ thể đều chịu ảnh hưởng. Nếu một bộ phận khỏe mạnh, cả cơ thể đều được ích lợi. Tương tự như vậy, tất cả tín hữu được liên kết với nhau bởi cùng một Đức Thánh Linh. Phao-lô nói rằng: "Vì chung chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gô-rét, hoặc tôi mọi, hoặc tự chủ, đều đã chịu phép báp-têm chung một Thánh Linh để hiệp làm một thân; và chúng tôi đều đã chịu uống chung một Thánh Linh nữa.". Đức Thánh Linh chính là Đấng kết nối những con người rất khác nhau trở thành một thân thể thuộc linh. Để những người khác nhau trở thành một thân thể, Ngài đã khiến họ được báp-têm bằng cùng một Thánh Linh và uống Thánh Linh. Việc uống Thánh Linh có thể được hiểu là nhận mạnh kinh nghiệm về Thánh Linh vào thời điểm tin vào Chúa Giê-su và được tái sinh.

Phao-lô tiếp tục nhân cách hóa các bộ phận cơ thể để minh họa cho Hội Thánh. Ông hình dung bàn chân nói: "vì ta chẳng phải là tay, nên ta không thuộc về thân" Hay lỗ tai nói: "Vì ta chẳng phải là mắt, nên ta không thuộc về thân". Đây là hình ảnh của những người cảm thấy mình kém quan trọng hơn người khác. Trong Hội Thánh cũng có những người nghĩ rằng "Tôi không giảng dạy được.", "Tôi không hát hay.", "Tôi không lãnh đạo được.", "Tôi không có ân tứ nổi bật.". Vì vậy họ cho rằng mình không quan trọng. Nhưng Phao-lô khẳng định rằng không có chi thể nào là vô dụng. Đức Chúa Trời đã đặt mỗi người vào thân thể với một chức năng riêng theo ý muốn của Ngài. Sự khác biệt không phải là dấu hiệu của sự kém giá trị, mà là bằng chứng về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời. Ở chiều ngược lại, Phao-lô cũng cảnh báo những người có xu hướng tự cao. Ông hình dung mắt nói với tay: "Ta chẳng cần đến mày". Hoặc đầu nói với chân: "Ta chẳng cần đến bay." Đó là thái độ của những người cho rằng mình quan trọng hơn người khác. Trong Hội Thánh, những người có ân tứ dễ thấy chức vụ mình nổi bật và đôi khi có thể xem nhẹ những người phục vụ âm thầm. Nhưng Phao-lô khẳng định: Không có chi thể nào đủ khả năng tồn tại một mình.

Mỗi người đều cần người khác. Thân thể chỉ khỏe mạnh khi tất cả các bộ phận cùng hoạt động hài hòa với nhau. Những chi thể yếu đuối lại càng cần được quan tâm hơn. Phao-lô còn nhấn mạnh một nguyên tắc rất đẹp của thân thể. Những bộ phận yếu hơn thường được chăm sóc và bảo vệ nhiều hơn. Tương tự như vậy, một Hội Thánh trưởng thành không phải là Hội Thánh chỉ chú ý đến những người nổi bật, nhưng là Hội Thánh biết quan tâm đến những người yếu đuối, tổn thương hoặc dễ bị bỏ quên. Nếu một tín hữu chưa phát huy được ân tứ của mình, chúng ta không nên xem thường họ. Ngược lại, chúng ta cần nhận ra rằng khi một người chưa phát triển đúng chức năng Chúa giao, cả Hội Thánh đều mất đi một phần phúc hạnh. Ngược lại, khi một

người được Chúa sử dụng cách đặc biệt, chúng ta không nên ghen tị nhưng phải vui mừng vì cả thân thể đều được ích lợi. Như Phao-lô nói: "Lại, trong các chi thể, khi có một cái nào chịu đau đớn, thì các cái khác đều cùng chịu; và khi một cái nào được tôn trọng, thì các cái khác đều cùng vui mừng."

Cuối chương, Phao-lô nhắc lại rằng Đức Chúa Trời ban nhiều chức vụ và ân tứ khác nhau trong Hội Thánh như Sứ đồ, Tiên tri, Giáo sư, Người làm phép lạ, Người chữa bệnh, Người giúp đỡ, Người quản trị, Người nói tiếng lạ...Không ai có thể sở hữu tất cả các ân tứ. Cũng không phải mọi người đều nhận cùng một ân tứ. Sự đa dạng đó là điều cần thiết để Hội Thánh được phát triển đầy đủ.

Sau khi khẳng định mọi ân tứ đều quan trọng, Phao-lô bắt ngờ khuyên: "Hãy ước ao cho được sự ban cho lớn hơn hết." Ông không phủ nhận giá trị của các ân tứ vừa nêu, nhưng muốn dẫn Hội Thánh đến một điều còn cao trọng hơn. Ông chuẩn bị mở ra con đường tốt lành hơn hết trong chương 13. Đó chính là tình yêu thương. Không có tình yêu thương, mọi ân tứ đều mất đi ý nghĩa. Không có tình yêu thương, những khả năng thuộc linh tốt nhất cũng không thể gây dựng Hội Thánh theo ý muốn của Đức Chúa Trời.

Kết luận: Qua phân đoạn này, Phao-lô nhắc nhở chúng ta rằng Hội Thánh là một thân thể duy nhất gồm nhiều chi thể khác nhau. Không ai là không cần thiết trong hội thánh. Không ai là quan trọng nhất. Không ai có thể đứng một mình. Mỗi tín hữu đều được Đức Chúa Trời đặt vào thân thể với một vị trí và một chức năng riêng. Vì vậy, thay vì so sánh, ganh tị hoặc tự cao, chúng ta cần học cách trân trọng nhau, nâng đỡ nhau và cùng nhau phục vụ Chúa.

Khi hiểu rằng chúng ta được liên kết với nhau trong cùng một thân thể, chúng ta sẽ biết vui với người vui, đau với người đau và cùng nhau gây dựng Hội Thánh của Đấng Christ. Đó chính là điều Phao-lô muốn Hội Thánh Cô-rinh-tô học được, và cũng là điều Hội Thánh ngày nay cần học.

Câu hỏi áp dụng bài học:

Tôi có đang so sánh mình với người khác và cảm thấy tự ti hoặc tự cao vì ân tứ, khả năng của mình không?

Tôi có đang quan tâm, nâng đỡ những anh chị em yếu đuối trong Hội Thánh hay chỉ chú ý đến những người nổi bật?

Tôi đang sử dụng ân tứ Chúa ban để phục vụ thân thể Đấng Christ hay chỉ tập trung vào lợi ích và sự ghi nhận cho bản thân mình?

Lời cầu nguyện: “Lạy Chúa! con yêu Ngài. Cảm ơn Chúa vì đã kêu gọi chúng con trở thành một trong Chúa. Vượt lên trên cảm giác so sánh, đố kỵ, chia rẽ và hiềm khích nhau chúng con khao khát tình yêu của Chúa càng hơn. Hội Thánh được hiệp một và phát triển hơn. Xin giúp con trở nên người hòa thuận và giữ sự hiệp một trong hội thánh. Con cầu nguyện trong danh Chúa Giê-xu. A-men.”